

Arrest

nr. 69 046 van 24 oktober 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Bengalese nationaliteit te zijn, op 1 augustus 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 juni 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 19 september 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 oktober 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. de MOFFARTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. CEUSTERS, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché J. VERSTRAETEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u afkomstig uit Bangladesh, meerbepaald uit het dorp Lakhpur in Bagerhat. U verklaarde dat een kennis van u, zijnde Enamul, lid was van de BNP (Bangladesh Nationalist Party) en dat hij vermoord werd door de mensen van de tegenpartij, zijnde de Awami League (AL). Nadien zou de AL ook u hebben proberen te vermoorden omdat u getuige was van de moord op Enamul. U was bovendien zelf een lid van de jongerenafdeling van de BNP. U werd zwaar geslagen en in het ziekenhuis opgenomen. Nadien werd u opnieuw door de AL aangevallen en u besloot Bangladesh te ontvluchten, nog in 2009. U reisde met een vals Bengaals paspoort naar Dubai, waarna u per schip verder reisde. U passeerde ook via Griekenland waar op 28 mei 2009 uw vingerafdrukken werden genomen. U vroeg asiel aan in Griekenland maar dat werd afgewezen. Uiteindelijk kwam u in België aan

waar u op 20 september 2010 asiel aanvraag. Ter staving van uw asielaanvraag legde u verschillende medische documenten uit Bangladesh en uit België voor, evenals een scan van een "citizen certificate", een scan van uw identiteitskaart en een scan van een attest van de BNP.

B. Motivering

Het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) stelt vast dat u er niet in slaagde om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken, dit om onderstaande redenen.

Vooreerst moet het CGVS opmerken dat uw beweerde betrokkenheid bij de BNP als weinig geloofwaardig overkomt. Zo verklaart u dat u bij mensen thuis langs ging om hen te overtuigen voor de BNP te stemmen (zie gehoorverslag CGVS p.8). Nochtans kunt u amper enige informatie geven over waar die partij voor staat. U herhaalt meermaals dat het een moslimpartij is en dat hun symbool een verwijzing naar God is, maar verder dan dat geraakt u niet (zie gehoorverslag CGVS p.8 en 9). U werd meermaals gevraagd uw activiteiten en de inhoud van uw partij toe te lichten, maar u blijft enkel herhalen dat de BNP een moslimpartij is, meer kan u niet geven. Dit is weinig overtuigend voor iemand die bij mensen thuis langs zou zijn gegaan om hen te overtuigen voor de BNP te stemmen. Zo blijkt ook dat u met uitzondering van Khaleda Zia geen enkel huidig parlamentslid van de BNP kan benomen (zie gehoorverslag CGVS p.9). Zo zegt u verder eerst dat u lid bent van de BNP, waarna u uw verklaring wijzigde en stelt dat u lid bent van de jongerenafdeling van de BNP (zie gehoorverslag CGVS p.7). Zo legt u ten slotte een document van de BNP neer dat wegens het grote aantal spellingsfouten niet geloofwaardig overkomt. Er wordt verwezen naar de tegenpartij, zijnde de AL, die volledig verkeerd gespeld wordt als de "awamilege". De BNP zelf wordt er aangeduid als de "National Volunteer Party", hetgeen geenszins de juiste Engelse benaming is van de BNP. Het document bevat ook geen enkele datum die kan aangeven wanneer dit document is opgesteld. Bovendien kan worden opgemerkt dat in dit attest hoe dan ook uw specifiek probleem niet wordt toegelicht.

Daarnaast legt u, met uitzondering van het BNP attest dat hierboven reeds als niet overtuigend wordt beoordeeld, slechts een medisch attest uit Bangladesh neer ter staving van uw asielrelaas. Echter, uit het medische attest dat is opgemaakt in Bangladesh, kan niet worden opgemaakt wat de precieze oorzaak is van uw medische probleem zodat ook dit document uw relaas niet staft. Bovendien zijn beide documenten geen originelen, maar slechts scans die per email zouden zijn opgestuurd en waarvan de authenticiteit geenszins is gewaarborgd. Andere documenten ter staving van uw asielrelaas, zoals bijvoorbeeld mediaberichtgeving van de moord op Enamul, kon u niet voorleggen (zie gehoorverslag CGVS p.11). U kon ook niet de volledige naam van deze persoon geven, evenmin als de precieze datum van de moord, zodat het quasi onmogelijk is om onderzoek te doen naar deze persoon. Verder is het opmerkelijk dat u verklaarde dat u zich de opstand van de "Bangladesh Rifles" (BDR) herinnert en dat u stelt dat u nog geen problemen had gekend op dat moment (zie gehoorverslag CGVS p.9). De opstand of munitie waarnaar verwezen wordt is een internationaal bekend incident dat plaatsvond op 25 en 26 februari 2009 (zie informatie blauwe map in het administratieve dossier). Het is dan ook bevreemdend dat u verklaarde voordien nooit problemen te hebben gekend in Bangladesh, want immers dateert uw attest van het ziekenhuis ook van 25 februari 2009. Als u dus werkelijk zou zijn aangevallen in die periode, zou u beide incidenten toch chronologisch aan elkaar moeten kunnen linken. Daarbij merkt het CGVS ook op dat het zeer merkwaardig is dat u een maand lang in het ziekenhuis zou hebben gelegen met zware verwondingen die na slagen zijn toegediend, zonder dat de politie daarvan een rapport zou hebben opgesteld (zie gehoorverslag CGVS p.13). U hebt in elk geval ook nagelaten klacht neer te leggen tegen deze aanvallers.

Ten slotte merkt het CGVS op dat u over uw reis naar Europa ook niet coherent was waardoor ook uw vertrek en uw reis naar Europa als ongeloofwaardig overkomen. Zo verklaart u dat u met een vals paspoort Bangladesh verliet met het vliegtuig naar Dubai. Echter kunt u geen details als de naam en de geboortegegevens van dat paspoort geven (zie gehoorverslag CGVS p.3), hetgeen gezien de strenge en individuele grenscontroles op de internationale luchthavens, niet geloofwaardig is. Wat betreft uw verblijf in Griekenland, gaf u ten aanzien van de Dienst Vreemdelingenzaken toe dat u daar asiel aanvraag. Echter ten aanzien van het CGVS stelde u dan weer dat u geen asiel aanvraag in Griekenland. Deze bevindingen ondermijnen verder de algemene geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Op basis van bovenstaande bevindingen moet het CGVS dan ook concluderen dat geen geloof kan worden gehecht aan uw asielrelaas. De andere door u neergelegde documenten betreffen uw identiteit waaraan het CGVS niet twijfelt. Deze documenten kunnen de beslissing dan ook niet in positieve zin ombuigen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor

subsidaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.“

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel beroept verzoeker zich op een schending van de zorgvuldigheidsplicht en de motiveringsplicht, als algemeen rechtsbeginsel en meer bepaald als beginsel van behoorlijk bestuur en zoals aan de Commissaris-generaal opgelegd door de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna de wet van 29 juli 1991) en Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna de vreemdelingenwet).

Verzoeker klaagt de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aan. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de commissaris-generaal de verplichting op om zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden, wat inhoudt dat hij zijn beslissingen moet stoen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 17 mei 2011 op het Commissariaat-generaal werd gehoord, waarbij hij de mogelijkheid kreeg om zijn asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. Tijdens het volledige gehoor was hij in het gezelschap van een tolk die het Bengali machtig is en heeft hij zich laten bijstaan door een raadsman. De bestreden beslissing is grotendeels gesteund op het verslag van dit gehoor. Aldus kan niet worden vastgesteld dat de commissaris-generaal hier onzorgvuldig heeft gehandeld.

De Commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoeker op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak.

De verzoekende partij klaagt de schending aan van art. 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 aan evenals de schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet.

De formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De administratieve overheid dient in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze.

Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 7 november 2001, nr. 100.628; RvS 30 mei 2006 nr. 159.298; RvS 12 januari 2007, nr. 166.608; RvS 15 februari 2007 nr. 167.848; RvS 26 juni 2007 nr. 172.777).

Uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht is bereikt.

De verzoekende partij brengt kritiek uit op de inhoud van de motivering, zodat de schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd en het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

Het louter aanhalen van een vrees voor vervolging of voor het lijden van ernstige schade volstaat op zich niet om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. De vrees van de verzoekende partij moet tevens gegrond zijn, dit wil zeggen dat zij niet alleen subjectief bij haar aanwezig moet zijn maar ook moet kunnen worden geobjectiveerd (RvS 22 april 2003, nr. 118.506; zie ook: P.H. KOOIJMANS, Internationaal publiekrecht in vogelvlucht, Kluwer, Deventer, 2000, 354). Er is slechts sprake van objectivering onder de drievoudige voorwaarde dat de feiten die aan de basis liggen van de vrees bewezen worden geacht, dat er een causaal verband bestaat tussen de feiten en de vrees voor vervolging en dat deze vrees op het ogenblik van het onderzoek nog actueel is (S. BODART, La protection internationale des réfugiés en Belgique, Brussel, Bruylant, 2008, 171-172).

Verzoeker klaagt de schending aan van het evenredigheidsbeginsel, meer bepaald de afweging van de bij het besluit betrokken belangen. Het evenredigheidsbeginsel dat een vorm uitmaakt van het redelijkheidsbeginsel is in onderhavige procedure niet aan de orde. Het komt immers de Raad in graad van beroep en volle rechtsmacht in zijn declaratoire opdracht enkel toe na te gaan of een vreemdeling voldoet aan de voorwaarden bepaald bij artikel 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet teneinde hem al dan niet de status van vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Een beoordeling van de belangen van de vreemdeling of een afweging van deze jegens de belangen van het onthaalland resorteert derhalve niet onder deze zeer specifieke declaratoire bevoegdheid.

De bestreden beslissing kan de Raad slechts vernietigen en aanvullende onderzoeksmaatregelen aanbevelen op grond van artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet, dat luidt als volgt: *“de bestreden beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen vernietigen hetzij omdat aan de bestreden beslissing een substantiële onregelmatigheid kleeft die door de Raad niet kan worden hersteld, hetzij omdat essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot de in 1° bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen.”*

2.2. Elk interview brengt stress met zich mee en feiten van vervolging kunnen tot stress leiden, maar verzoeker toont niet aan dat dit het hem niet mogelijk maakte op effectieve wijze deel te nemen aan zijn interview. Dit blijkt ook niet uit het gehoorverslag waar rekening gehouden werd met de gezondheidstoestand van verzoeker. De commissaris-generaal neemt zijn beslissing op grond van de feitelijke elementen die hem werden aangereikt door de asielzoeker. Van verzoekende partijen kan dan ook worden verwacht dat zij, gelet op het belang ervan voor de beoordeling van hun asielaanvraag, de feiten die de aanleiding waren voor hun vlucht op een geloofwaardige en coherente manier zouden kunnen weergeven aan de overheden, bevoegd om kennis te nemen van hun asielaanvraag, zodat op grond van dit relaas kan worden nagegaan of er in hoofde van de asielzoekers aanwijzingen bestaan om te besluiten tot het bestaan van een gevaar voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève en/of tot het bestaan van een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

De Raad stelt vast dat verzoeker geen enkel bewijs van zijn reisweg voorlegt en geen kennis heeft van de gegevens van het paspoort dat hij gebruikt heeft bij deze reis. Wat de betwisting betreft over het feit of verzoeker al dan niet asiel aangevraagd heeft in Griekenland stelt hij dat hij papieren ondertekend heeft zonder de inhoud ervan te kennen. Dit is aannemelijk.

2.3. Wat de gebrekkige kennis betreft van het politieke landschap in Bangladesh meent de Raad dat het feit dat hij lid zou zijn van de jeugdafdeling van de BNP of van de BNP zelf inderdaad geen tegenstrijdigheid is. Voor het overige stelt de Raad vast dat zijn kennis van de BNP -zoals gesteld in de bestreden beslissing- zeer beperkt is voor iemand die bij mensen thuis langs zou gegaan zijn om hen te overtuigen voor de BNP te stemmen. Hij maakt zijn politiek activisme niet aannemelijk.

Verzoeker legt een getuigschrift neer van de BNP, aangeduid als *“National Volunteer Party”* van Dhaka. Getuigschriften van een politieke beweging kunnen een bijkomend bewijs kunnen zijn van de door verzoeker aangehaalde feiten. Dergelijke documenten zijn echter op zich niet voldoende om het gebrek aan geloofwaardigheid van het relaas van een asielzoeker te herstellen. Ze hebben geen officieel karakter en geen bewijswaarde. Verwerende partij wijst er ook terecht op dat gekopieerde documenten slechts een relatieve bewijswaarde hebben. Zij zijn immers gemakkelijk via knip en plakwerk te vervalsen. Dit document heeft geen bewijswaarde.

2.4. De Raad twijfelt niet aan de ernst van de medische klachten van verzoeker, maar stelt vast dat dit door het Commissariaat-generaal niet afgedaan wordt als een futiliteit. De bestreden beslissing stelt: *“... ”*

uit het medische attest dat is opgemaakt in Bangladesh, kan niet worden opgemaakt wat de precieze oorzaak is van uw medische probleem zodat ook dit document uw relaas niet staft.”

Wat medische attesten betreft meent de Raad dat dit geen sluitend bewijs voor de omstandigheden waarin de verzoekende partij haar aandoening opliep is. De arts doet vaststelling betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt. Rekening houdend met zijn bevindingen kan de arts vermoedens hebben over de oorzaak van de opgelopen aandoeningen. Desalniettemin moet worden opgemerkt dat een arts nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden kan schetsen waarbij de aandoeningen werden opgelopen (RvS 10 juni 2004, nr. 132.261). Het neergelegde attest is geen bewijs van de aangehaalde feiten van vervolging.

2.5. Wat de aangehaalde feiten betreft stelt de bestreden beslissing: *“Andere documenten ter staving van uw asielaas, zoals bijvoorbeeld mediaberichtgeving van de moord op Enamul, kon u niet voorleggen (zie gehoorverslag CGVS p.11). U kon ook niet de volledige naam van deze persoon geven, evenmin als de precieze datum van de moord, zodat het quasi onmogelijk is om onderzoek te doen naar deze persoon.”*

De Raad stelt vast dat verzoeker geen bijkomende elementen voorlegt in dit verband. Verzoeker stelt dat hij de enige ooggetuige is van de moord op E. Tijdens het gehoor stelt hij dat hij E. niet (echt) goed kent, dat ze samen thee dronken (p. 11). Hij heeft de moord niet gezien, maar de man gezien die E. kwam halen in het theehuis (p. 12). Tenzij er niemand anders aanwezig was in het theehuis is hij dus niet de enige “getuige” die zoals hij in de buurt aanwezig was naar aanleiding van de aangehaalde moord. De Raad meent dat dit relaas bijzonder vaag is en niet overtuigt. Het betreft de kern van zijn asielaas dat aldus niet bewezen is.

Verzoeker heeft zijn asielaas niet aannemelijk kunnen maken. Dienvolgens kan er evenmin geloof worden gehecht aan de door verzoeker aangehaalde vrees voor vervolging in overeenstemming met de criteria van het vluchtelingenverdrag waardoor hij zich zodoende ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van zijn relaas teneinde aannemelijk te maken dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Verzoeker brengt geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in zijn land van herkomst sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Er zijn geen elementen in het rechtsplegingsdossier die de toekenning van een subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 verrechtvaardigen.

Er zijn geen redenen voorhanden om de bestreden beslissing te vernietigen en aanvullende onderzoeksmaatregelen te bevelen op grond van artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig oktober tweeduizend en elf door:

dhr. G. de MOFFARTS,

wnd. voorzitter,

mevr. S. QUINTENS,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. QUINTENS

G. de MOFFARTS